

Sonetul valului de timp

Daniel Vișan-Dimitriu

Privește! Ce nor s-a ivit!
Îmi pare că poartă secunde
Ce-au fost și se-ndreaptă spre unde
În care să-și afle sfârșit.

N-au cum, cerul tot, să-l inunde!
Va fi un frumos răsărit,
Iar noru-i deja risipit
Și-ncearcă, în timp, a se-ascunde.

Sub cerul senin, liniștit,
Pe marea cu valuri, s-o frânge
O rază ce s-a despărțit

De soare și pare că plânge
În valul din timpul pornit
Secunde pierdute-a deplânge.